

dog heller ikke ansee den Grund, hvorpaa Ud-
støvelsen af denne Børkmesterens Gage beroer,
for aldeles utvivlsomt at være urigtig, saaledes
at Spørgsmaalet skulde ansees som hævet over
al Tvivl. Man maa heller ikke drage en alt
for stærk Grændse mellem Lønningslove og Fi-
nantslove; det kan ikke gaae an. Man falder
derved fra den ene Yderlighed ind i den an-
den. Gjennem Finantsloven kunne virkelige Be-
villinger finde Sted, Bevillinger, der gjælde
ikke alene for det enkelte Aar, men saalænge
som Vedkommende er i Embedet, altsaa for en
heel Række af Aar. Det er kun Udbetalingen
af Rassen, der blot gjælder for et enkelt Aar,
men selve Bevillingen kan stee for en Række
af Aar. Det troer jeg, vilde være en aldeles
abnorm og uhørt Paastand med Hensyn til
alle Landes Finantslove at antage, at der ikke
kunde gives Bevillinger, gjældende for hele
Rækker af Aar. Man maa ikke drage for
ængstelig eller skarpt Grændsen mellem disse
Lønningslove og Gageringslove; navnlig er det
ikke det første Tilfælde, at der med Hensyn til
netop disse runde Summer har fundet smaa
Afvigelser Sted gennem Finantsloven. Naar
der er Tale om en saa betydelig Sum som til
Universitetet, vil det jo være langt lettere at
holde sig til de i Lønningsloven af 12te Ja-
nuar 1858 opførte Summer, men der er an-
dre Institutter, som ere omtalte i samme Lov,
og hvor disse Beløb ere saa smaa, at min
Erindring skulde skuffe mig meget, dersom ikke
allerede gennem Finantsloven en Forhøielse
har fundet Sted af nogle af disse runde Sum-
mer; jeg troer, det er Tilfældet med Hensyn
til Seminarievesenet. Jeg vil derfor ikke stille
det saa skarpt som den ærede Landsthingsmand;
jeg vil hellere sige, at ved Lønningslove tager
man en heel Deel af Lønningsforholdene og
træffer Bestemmelser med Hensyn til dem, men
det kan paa ingen Maade forhindre, at der
kan komme enkelte Spørgsmaal frem, som maa
finde deres Afgjørelse gennem vedkommende
Finantslov; det er noget som, hvis jeg ikke
skulde feile meget, allerede har været Tilfældet.
Man vilde ellers let stille Lønningslove paa
en ganske særegen — jeg havde nær sagt for-
trædigende Maade, hvis man i den Grad fast-
holdt den af den ærede Landsthingsmand op-

stillede Grundsætning. Jeg skal saaledes mene,
at det, at disse 703 Rd. udgif, er, som sagt,
skjønndt jeg anseer det for urigtigt, dog ikke i
den Grad utvivlsomt urigtigt, at det skulde være
nødvendigt, at det forandres, og med Hensyn
til Forhøielsen af de 300 Rd. mangler det ikke
paa Præcedentser, og jeg troer, det ligger i,
hvad man anseer for ønskeligt, at for en min-
dre eller større Forhøielse i disse runde Sum-
mer skal man ikke være nødt til at komme med
et særligt Lovforslag, og min Erindring skulde
skuffe mig meget, hvis ikke dette tidligere har
fundet ogsaa dette Things Billigelse.

Andræ: Ja, hvis den høitærede Minister,
som man jo paa ingen Maade er berettiget til
at betvivle, virkelig nærer den Anskuelse, at
Folkethinget har gjort en urigtig Fortolkning
gjældende af den omhandlede Lov, skal jeg ikke
fragaae, at han har gjort sine Modstandere
Sagen meget let; thi den høitærede Minister
talte et saa overordentligt vægtigt Ord med
Hensyn til at angribe det, som den ærede Lands-
thingsmand, der sidder foran mig (Wessely),
havde anført for at understøtte Ministerens
oprindelige Forslag, at det ikke vil være meget
vanskeligt at faae Forslaget forkastet. Jeg er
paa en vis Maade enig heri, idet jeg ogsaa
ved denne Leilighed maa optræde som Forsvarer
for Finantsloven i den Form, som den er kom-
men til os fra det andet Thing. Det maa
være et naturligt Duffe hos mig under disse
Omstændigheder at søge at gjøre min Opfattelse
noget tydeligere, og jeg skal forsøge i Forbin-
delse hermed at omhandle et Par af de Grund-
sætninger, som den høitærede Minister berørte.
Den ærede Minister gjorde først og fremmest
viftnok med fuldkommen Føie opmærksom paa,
at der ikke kan være Tale om nogen Mislighed
derved, at man fortolker Love igennem Finants-
loven, ligesom man ved mangfoldige andre Lei-
ligheder, ja, forsaavidt man har med Admini-
strationen at gjøre, hver Dag kommer i den
Nødvendighed at maatte fortolke Love. Det er
jo en afgjort Sag, og det er jo ogsaa aaben-
bart, at den ærede Landsthingsmand (Wessely)
maa have meent noget Andet — hvad, ved
jeg ikke i dette Dødblik, men han kan umuligt
have havt den Mening, der blev forudsat. Den